

Близко до черквата ме срѣщна младия попъ Н., съ когото се бѣхъ запозналъ въ миналитѣ дни.

— Както се вижда, лоша е работата! ме запита попа и ме глѣдаше въ очитѣ испитующе.

Турскитѣ войски сж вече близо, продължи той, а Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ сж вече въ чертата на града. Въ подтвърждение на това служатъ запаленитѣ села, при тия думи попа показа съ ржката си къмъ юго-истокъ.

Наистина, азъ чакъ тогава забѣлѣзахъ облаци, димъ и пламъци въ указаното отъ попа направление, и то не по-далеко отъ 5—6 версти отъ града, а съ настѣпванието на нощта, заревото отъ подпаленитѣ села освѣтяваше цѣлото пространство съ една зло-вѣща свѣтлина. Тѣзи печална картина даваше мраченъ изглѣдъ на града и околността му и вселяваше въ душата на Българското въ града население страхъ и ужасъ.

— Кажете ми право, за Бога, какво да прави населението? да бѣга ли, до гдѣто има още врѣме? умоляюще пакъ ме запита попа.

При друго обстоятелство азъ не бихъ се замислилъ и щѣхъ да отговоря: „Да, бѣгайте!“ Но сега казахъ противното и то его защо:

Когато нашия отрядъ бѣше започналъ да отстъпва отъ Джуранлийската позиция, отъ Гурковия — бѣха пристигнали двама казака, които, съ рискъ за живота си, едвамъ можали да минатъ почти прѣдъ носѣтъ на Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ. Тѣзи казаки били пратени отъ Гурко да съобщатъ на Херцога Н. Максимилиановичъ, че Нова-Загора била прѣвзета и че сутрѣ на 19 Юлий, той щѣлъ да пристигне съ отряда си въ Стара-Загора. Разбира се, това извѣстие бѣ посрѣщнато съ радостъ отъ всички ни.

— Слава Богу, съ облекченна въздишка, си казваха офицери и войници. Сега Сюлейманъ пашовата армия — не ни е вече страшна. Ний всички върваме въ успѣшния изходъ на прѣдстоящия бой.

— Кажете на гражданитѣ, да се не боятъ. Сутрѣ пристигва Генералъ Гурко съ отряда си, който е прѣ-